

Inn fra Venstre

Et medlemsblad for Larvik Venstre

Fotball og politikk

Vegard Berget gir oss en artikkel som ser på hvordan politikk, samfunn og fotball er integrert i hverandre i Italia.

Les mer på sidene 6-8

Hjertesukk

Prosessen med omorganisering av Sykehuset i Vestfold, og Larvik Sykehus, har resultert i et "hjertesukk" fra Sidsel Lombardo.

Les mer på neste side

Inntrykk og kommentar - Venstres landsmøte 2008

Karin Frøyd gir oss et flott bilde av hva som skjer på et Venstrelands møte. Vi får utdrag fra taler, politiske standpunkt, oversikt over de politiske uttalelsene og et innblikk i hvordan det er å være deltager på et landsmøte.

Les mer på sidene 3-5

Sett av datoen!

Miljødagen

5. juni

5. juni er Verdens Miljødag. Vestfold Venstre markerer dagen på Yxney i Sandefjord. Ola Elvestuen kommer!

Miljødagen

7. juni

Larvik Venstre legger sin markering av miljødagen til lørdag 7. Juni med prisutdeling og stand på torget.

Medlemsmøte

9. juni

Medlemsmøte med besøk av LABOs nye direktør og foredrag fra Fortidsminneforeningen.

venstre

Hjertesukk

Hjertesukk om sykehus fra en som jobber på innsiden.

Vi må ha dynamikk og dermed akseptere at ting må endres nå og da, på sykehus som i resten av samfunnet.

Men en del som har skjedd ved SIV er vanskelig å se i et positivt lys synes jeg.

Særlig det at spesielt godt fungerende lokale avdelinger legges ned (kombiposten i Sandefjord, akutten i Larvik), at gode tilbud bare forsvinner. At avgjørelser tas for raskt, utelukkende i Tønsberg, til at mange flinke ansatte får nye tilbud i tide, blir usikre, og forsvinner. Det er gjort en del beregninger på innsparingsmuligheter som mange tviler på om holder. Og det er også blitt manipulert med tall. Den økonomiske politikken her virker altså lite helhetlig. MASSE er tapt på stadige omorganiseringer.

Vi trenger både lokale og mer spesialiserte sykehus. Men også de lokale har mange gode spesialister, som i Larvik! (..enn så lenge).

Veldig mange som legges inn på sykehus er eldre kronikere. For mange av disse er nærhet og tryggheten ved en lokal avdeling viktigst, etter samtaler jeg har hatt med dem.

Med lokale avdelinger kan mange jobbe nærmere bosted, innlegges i lokalmiljøet, og mye lettere er det for besøkende også.

E 18 og Tønsberg sentrum har mer enn nok trafikk allerede.

Jeg kunne ønske meg mer fokus på helheten og menneskelige aspekter, og LITT mindre på enkeltbudsjetter.

Sidsel Lombardo, ansatt v Larvik sykehus.

Politikk-takk

Larvik Venstre har siden våren 2007 hatt sitt eget radioprogram "Politikk-takk" på Nye Radio Larvik (FM 107,1 & 104,7Mhz) hver torsdag mellom klokken 18:00 og 19:00.

Radiograppa jobber for tiden med podcasting av Politikk-takk, som kort fortalt går ut på å gjøre radiosendingene tilgjengelig elektronisk slik at de kan lastes ned og avspilles når man selv måtte ønske.

Ønsker du å bli en del av Politikk-takk teamet så gi beskjed til leder.

Inntrykk og kommentar – Venstres landsmøte 2008

Bildet viser fra venstre: Kåre Pettersen, Tone M. Anderssen, Marianne Reistveit, Hallstein Bast, Hilmar Flatabø, Monica Hofer Aughem, Karin Frøyd og Simen Eide.

Jeg var så heldig å få være delegat fra Vestfold på Venstres landsmøte 2008 på Sundvolden Hotel ved Hønefoss. Denne gangen var vi hele 8 utsendinger fra Vestfold inkl. fylkesleder Hallstein Bast. Larvik var godt representert idet Tone M. Anderssen også deltok.

Landsmøtet startet midt på fredagen den 11. april og varte til utpå ettermiddagen søndagen 13. april.

Det er alltid knyttet stor spenning til landsmøteåpningen. Pressen er på plass og stiller med sine fremste reportere. Alle venter på det store høydepunktet landsmøtetalen fra partilederen. Frisk og opplagt møtte Lars Sponheim en fullsatt landsmøtesal med 218 delegater og over 100 øvrige tilhørere. Et godt valg og vekst i antall medlemmer gjorde dette landsmøtet til en av de største i moderne tid for Venstre.

- Vi skal ikke vinne valget med mer penger til alt, eller lettvindt retorikk om "enten mer fellesskap eller mer skattelette". Vi skal vinne valget med framtidstro, med sosialliberale verdier og moderne politiske løsninger, innledet Venstre-lederen.

I innledningen sto også skole- og miljøpolitikk sentralt. Sponheim kom raskt inn på en av Venstres kjernesaker, miljø- og klimautfordringene. - Framtida kan ikke baseres på å kjøpe seg fri fra miljø- og klimautfordringene, men politisk vilje til å ta de nødvendige grepene her hjemme. Ikke om 5 år eller 10 år. Men nå. Det vil koste å legge om til en mer miljøvennlig livsstil, men dersom alle bidrar, så klarer vi det. - Derfor er det forstemmende å se at Fremskrittspartiet går til valg på å latterliggjøre klimatrusselen og å opponere mot FN's klimapanel. Men det viser med all tydelighet hvorfor det er så uaktuelt for Venstre å regjere sammen med Frp. Fordi vi står for helt andre holdninger i miljø- og klimapolitikken. Fordi vi står for helt andre holdninger i innvandrings- og integreringspolitikken. De holdningene framtidens generasjoner har krav på, poengterte han.

Sponheim pekte på at vi som samfunn og enkeltmennesker må være forberedt på at morgendagen blir annerledes enn gårsdagen. - Mens naturressurser har vært bærebjelken i norsk næringsutvikling, blir det mer og mer kunnskap som skal bære velstands- og velferdssamfunnet i framtiden.

Inntrykk og kommentar – Venstres landsmøte 2008 forts.

Framtiden skal ikke baseres på fossilkraft, men på hjernekraft.

- Kunnskap er nøkkelen til individuell frigjøring, sosial mobilitet og samfunnsmessig framgang. Kunnskap er grunnlaget for frihet, demokrati og integrering i fellesskapet. Det er derfor vi vil gjenreise læreren – selve nøkkelen til en god skole, sa Sponheim.

Hele talen kan dere for øvrig lese på Venstres hjemmeside www.venstre.no eller deler av den i medlemsavisa liberal.no. Det ble en langvarig applaus og hyllest til Sponheim etter talen. Det var tydelig å merke at han er mer populær enn noensinne. Han står trygt og sikkert som leder, det ga landsmøtet klart uttrykk for og det ble ytterligere forsterket under styrevalget dagen etter idet han ble gjenvalgt til leder.

Generell debatt fulgte etter talen, og alltid er det leder av Venstrekvinnelaget og Unge Venstre som har ordet først. UV v/Anne Solsvik og Venstrekvinnelaget v/sin leder Torild Skogsholm hadde begge gode og vel forberedte taler.

Deretter følger gjerne stortingsrepresentanter, fylkesledere og delegatene i tur og orden de neste 3-4 timer, med ulikt innhold og varierende spontanitet. Slik var det denne gangen også. Ja, jeg sier denne gangen, fordi dette var 5. gangen som jeg har vært landsmøtedelegat. Først gangen var på Geilo i 1985, nettopp den helgen Norge vant Melodi Grand Prix for første gang med "La det swinge". Til stor jubel fikk vi nyheten like etter landsmøtemiddagen, kan jeg erindre.

Landsmøteprogrammet lørdag besto blant annet av kunstneriske lokale innslag, hilsningstaler fra inviterte gjester, politiske uttalelser, vedtektsendringer og valg. Her ble Tone M. Anderssen for øvrig innvalgt som 4. varamedlem som direktevalgt medlem av landsstyret. Til opplysning består landsstyret av sentralstyret, 19 fylkesledere og 6 landsmøtevalgte medlemmer.

På lørdagen var det også temadebatt med innledninger vedr. Det sosiale og liberale kunnskapssamfunnet 2020. Dyktige innledere var Jan Bjørklund, leiar av Folkpartiet og utdanningsminister samt Vigdis Ystad, professor ved Senter for Ibsenstudiar og ikke å forglemme Odd Einar Dørum. Her var det mulighet å ta ordet for de som brant for skole, og det gjorde også landsmøtedebutant Hilmar Flatabø (leder Tønsberg Venstre).

På lørdagskvelden var det stor festmiddag med taler og overrekkelser. Olaf Thommessen gikk av som nestleder og forsamlingen fikk høre velvalgte og tildels improviserte takkens ord fra Sponheim. Dette avstedkom en meget spesiell responstale av Thommessen med en anekdote som faktisk kunne tolkes på flere måter når det gjaldt forholdet Sponheim/Thommessen. Presse og media grep dette begjærlig og la sitatene med bilder ut på nettsidene nokså umiddelbart.

På søndagen var det mer organisatoriske saker på dagsorden, så som årsmelding, regnskap og kontingent.

Temadebatten "Det sosiale og liberale kunnskapssamfunnet 2020" fortsatte på søndagen med undertitlene "Lågutsleppssamfunnet – er det verdt å leva i?" med innledning av Alvhild Hedstein, direktør og medlem av Lavutslippsutvalget. Øvrige innledere var "Hva vil gjøre oss lykkelege i 2020?" v/ Per Espen Stoknes, org. psykolog og førstelektor II, BI og "Slik kan hver og en bidra" v/Gunnar Kvasheim, leder av Energi- og miljøkomiteén på Stortinget

Plenumsdebatten var lang og ikke alltid like interessant, kan jeg minnes. Emnet var alvorlig og utfordrende nok, men det engasjerte faktisk ikke nok til at jeg tok ordet. Mulig det kom av at lørdagskvelden ble noe lang ...

De politiske uttalelsene må jeg slett ikke glemme å nevne. Det var kommet inn hele 65 forslag til uttalelser. Disse ble gjenstand for vurderinger og nærmest utstemminger underveis, godt ledet av en redaksjonskomite som jobbet dag og natt med redigeringer og fremleggelsler.

Inntrykk og kommentar – Venstres landsmøte 2008 forts.

Den komitéen gjorde en kjempejobb og forenklet landsmøtebehandlingen betraktelig. Til slutt sto vi igjen med 9 politiske uttalelser. Venstre vedtok bl.a. uttalelser på skole-, miljø- og innvandringspolitikk:

- Norge må bli et lavutslippssamfunn
- Venstre krever en liberal innvandringspolitikk
- Venstre prioriterer kunnskapssamfunnet
- Trygg, verdig og forutsigbar omsorg
- Nasjonalt løft for en mer moderne jernbane
- Norge trenger flere småbedrifter
- Fri tilgang til plikt- og rettighetsinformasjon
- Venstre vil ha utvidet fokus i russlandspolitikken
- Bekjempelse av vold og overgrep. Regjeringen må handle nå!

Møteledelsen denne gangen gjorde en framifrå jobb. Møtelederne var forholdsvis unge, men klartenkte og erfarne. Det var en sann fryd å følge med hvordan saker ble håndtert.

Noen ganger under avstemningene kunne det nok gå vel fort i svingene, det var ikke rom for noe nøling og en skulle ha satt seg godt inn i sakene for å kunne stemme "riktig" enkelte ganger, følte jeg. Sekretariatet gjorde også sine saker meget bra, de hadde en stri tårn med å redigere og dele ut endringer til uttalelser blant annet.

Etter landsmøtet har gallup vist gode målinger for Venstre. Det kan tyde på at de politiske sakene og standpunktene og blesten om landsmøtet har nådd ut til folket rundt om. Landsmøtet beviste for meg nok en gang at det er inspirerende og motiverende å møte så mange meningsfeller som står for det samme som en selv. Jeg unner virkelig flere av dere å være delegat et annet år, og om en ikke blir valgt til delegat, er det fullt mulig å delta som observatør.

Karin Frøyd

Vestfold Venstres markering av miljødagen

Venstres miljøpris

Vestfold Venstre ønsker alle medlemmer og andre interesserte velkommen til Yxney i Sandefjord på årets miljødag **torsdag 5.juni**.

Tid: Torsdag 5.juni, kl.17.00 – 19.00.

Sted: Yxney i Sandefjord (ytterst på Østerøya). Følg hovedstien fra parkeringen – da kommer du til Truberstranda og finner oss!

Program:

- Utdeling av Vestfold Venstres miljøpris v/Venstres nestleder Ola Elvestuen
- Kulturelt innslag av Tone Krohn
- Naturrebus for de minste

MØT OPP OG MARKER DIN STØTTE TIL ÅRETS VINNER! I tillegg er det en flott anledning til å se og oppleve Yxney for de som ikke har gjort det før.

Italiensk fotball

Det finnes ikke noe sted i europa, kanskje ikke i verden, hvor politikk, samfunn og fotball er mer integrert i hverandre enn i Italia. Dette har gitt seg noen utslag i ekstreme fotballsupportere, med ekstreme politiske meninger. Selv om veldig mange av de italienske supporterklubbene har politiske meninger som en del av sin identitet er de snodigste fenomenene de mest ekstreme. I særdeleshet er Livorno, Hellas Verona og Lazio blitt kjent for sine ekstreme politiske ytringer.

Den italienske supporterkulturen

Italias fotballklubber har egne fanatiske supportergrupperinger, ofte populært kalt «ultras». Dette er grupperinger som ofte har plass i svingene på stadioene, og flere grupperinger holder sammen under svingens navn, f.eks «Curva nord», «Curva sud» eller mer fantasifulle «Curva Fiesole». Hver curva inneholder flere grupperinger, f.eks inneholder Firenze-klubben Fiorentinas «Curva Fiesole» ultras-grupperinger som «Ultras Viola 73», «Sette bello» (7B) og «Collettivo Autonomo Viola». Disse grupperingene kan bestå av alt fra noen få individer til mange individer. Det ligger absolutt ingen automatikk i at disse grupperingene er voldelige, men det er ikke til å stikke under et fritt valgt møbel at noen av disse har vært involvert i voldelige episoder. Det er også verdt å merke seg at disse grupperingene er svært godt organisert, og at det ikke er tilfeldige arbeidsløse ungdom på leting etter en slåsskamp. Dette betyr samtidig at de i noen klubber besitter stor makt, selv om lover innført de siste årene har innskrenket denne makten noe.

Den italienske politikken

Nå skal det, før jeg fortsetter den artikkelen, sies at jeg kan langt mer om fotball enn om politikk i Italia, men noen ting legger man fort merke til, blant annet at det er langt flere partier og at det er mer polarisert enn i Norge.

Her har man kommunistpartier og fascistpartier og partier som vil løsrive Nord-Italia i en egen stat kalt Padania. Samtidig er det som i Norge bastioner for de forskjellige retningene : Bryggesjauerne i Livorno stemmer blodrødt, innbyggerne i Verona holder seg til høyre, mens gutta i Bologna har en mer intellektuellisert sosialisme å støtte seg til.

Fotball og samfunnet

I Italia er ikke fotball et frittstående underholdningskonsept, det er dyp alvor. På overflaten er det kanskje lettest å se i forhold til landslaget, hvor de fleste regionale konflikter legges til side for å heie frem «Gli Azzurri», landslaget til Italia – oppkalt etter fargen på drakten. Det finnes selvsagt unntak, jeg har selv snakket med supportere som nekter å heie på landslaget all den tid det befinner seg spillere fra et rivaliserende lag på banen, men for mannen i gata er det en samlende kraft. Å være fotballsupporter er en akseptert geskjeft, selv for politikere og intellektuelle. Pier Paolo Pasolini, filmregissør og intellektuell, var gal etter fotball, statsministeren eier en av Italias største fotballklubber og kaller sitt politiske parti opp etter et fotballheiarop: «Forza Italia», det finnes et utall debattprogram dedikert til fotball og tre av de største avisene er rene sportsaviser. Hvis du trodde Vgs rosa sportsbilag var et metroseksuelt fenomen, så tar du feil : Det er basert på Gazzetta dello Sports farge. Italias største sportsavis er en institusjon, og antagelig et idol for de fleste sportsjournalister. Selv om avisen nå kommer i tabloid-format og det er en noe mer tabloid form enn tidligere, så er italiensk sportsjournalistikk av ekstremt høy klasse. Her er det ikke bilder av Ferrarier og løse rykter. Ronaldo er skadet? Gazzetta følge opp med intervjuer med leger som forklarer i detalj om skaden, helbredelsestid og behandling. Kombinert med et kildenettverk som er i særklasse i verden er det en avis man kan stole på.

Italiensk fotball forts.

Fotball er ikke lenger en lek, det er så alvorlig at det behandles som andre alvorlige temaer behandles i Norge. Taktiske analyser er avanserte, overgangsrykter er troverdige og språket er til tider poetisk. En fin pasning er ikke lenger en fin pasning, men beskrives i ordelag som Stein Mehren knapt kunne skrevet. Enkelt oppsummert er fotball så viktig at det behandles med den respekten den fortjener.

Italiensk fotball

Knapt noen fotballkultur er mer utskjelt enn den italienske. Utskjelt for å være defensiv, ødeleggende og kjedelig. Man trenger dog ikke se for mange kamper før man ser at fellesnevneren ikke nødvendigvis er «defensiv», men like gjerne «taktisk» og «resultatorientert». Man sier gjerne at italienerne spiller med innsiden av hodet, og italienske trenere behandler fotballen mer akademisk enn man gjør i mange andre land. Dette betyr ikke at det er defensivt, selv om man utviklet spillesystemet «Catenaccio» (fritt oversatt til dørbolt) på sekstitallet. Ideen var å låse en kamp og vinne 1-0. Resultatet var viktigere enn spillet, og slik er det til en viss grad fremdeles. Få, om noen, land kan man komme unna med å spille med 11 mann bak ballen, vinne og få skryt i avisene dagen etter.

Politikk på tribunen

For fotballinteresserte Venstre-velgere er nok dette kanskje det mest interessante punktet, selv om det også delvis er det mest usympatiske trekket ved den italienske fotballen. Som jeg skrev tidligere har vært lag flere ultras-grupperinger, hvorav en del har politikk som en del av sin identitet. Det finnes apolitiske curvaer, men veldig mange har en tendens enten til høyre eller venstre. Det kan finnes meninger på tvers av curvaen, hvor noen er kommunister og noen er fascister. På tvers av klubbens grupperinger kan det oppstå vennskap (såkalt «Gemellaggio») på tvers av politikk. Relativt apolitiske Fiorentina's grupperinger har f.eks et vennskap med høyreekstreme Hellas Veronas «Brigate Gialloblu».

Det politiske aspektet har ført til at banner med hakekors, Mussolini og Stalin har ikke vært uvanlig fra tribunen, mens sanger med politisk og rasistisk innhold har skjemma flere kamper.

Ultras og makt

Italienske ultrasgrupperinger innehar til tider stor makt over klubbene. De kan gjennomføre svært godt organiserte boikotter, de kan gjennomføre godt organiserte aksjoner som skal statuere eksempler. De fleste av disse er ikke politiske, men ofte gjort for å enten vise makten eller for å vise at man mener alvor.

Et eksempel:

For et par år siden møttes Roma og Lazio til lokaloppgjør. Dette er et av Italias heteste oppgjør, og stemningen er ofte svært høy. Vel, førsteomgang ble spilt og lagene gikk i garderoben. Når lagene kom på banen i andre omgang ble de møtt av en voldsom pipekonsert. Dette var ikke pipekonsert som når noen får et ufortjent gult kort. Dette var pipekonsert som man hjemme i Norge, via tv-apparatet, kunne føle var full av hat. Det var spredd et rykte, som i ettertid viste seg å være usant, om at et lite barn var påkjørt og drept av politiet. Publikum ville at kampen skulle stoppes. Spillerne så utrygge ut, og dommeren snakket i mobiltelefon. Plutselig kommer tre personer ned fra tribunen, senere identifisert som viktige brikker i en Roma-ultrasgruppe. De vinker til seg kapteinene fra hvert av lagene, og kapteinene går bort! Her gir de enkelt og greit beskjed om at kampen skal blåses av, ellers vil helvete bryte løs. Etter mye om og men stoppes kampen. Så, hva var poenget? Både Roma og Lazio var tynget av økonomiske problemer, og i Italia blir man degradert om klubbene ikke klarer å betjene gjeld. Man tror at aksjonen, og det falske ryktet, var satt ut for å vise hvilken makt man hadde – og hva man kunne stille i stand om noen skulle finne på å degradere klubben.

SS Lazio

Klubben nok flest gjenkjenner som en klubb med politiske supportere. Har fått et svært frynsete rykte etter svært uheldige episoder de siste årene. Her har både spillere og supportere vært involvert – også i en merkelig symbiose. La oss ta spilleren først. Paolo di Canio er nok kjent for mange fotballinteresserte. Han har spilt flere sesonger i England, men fikk til sist returnere til sitt favorittlag : Lazio. Klubben han vokste opp som en «tifoso» (supporter) av, og klubben hvor han brukte mye av sin barndom til å heie frem i curvaen. Vel, di Canio har aldri lagt skjul på sin fascistiske tilbøyelighet – det skrev han om allerede i selvbiografien sin mens han var i England. Verdensberømmelse for sin politiske farge fikk han dog ikke før han etter en kamp mot byrivalene i AS Roma gikk bort til sine egne supportere og løfte høyrearmen i en fascisthilsen. Oppstyret ble voldsomt, men blant en del av Lazios supportere falt det i god jord. Lazios supportere var allerede beryktet, spesielt grupperingen «Irrudicibili» (ofte bare forkortet IRR). Irrudicibili hadde ikke tatt fem øre for å henge opp bannere til støtte for krigsforbryteren Arkan, svært rasistiske bannere og for å ha sunget hyllester til «Il duce» (Mussolini). Grupperingen skal også ha benyttet sin makt til å hindre klubben i å hente forsvarsspilleren Lillian Thuram, fordi han var svart. Når Lazio fikk sin første mørkhudete spiller pep faktisk en del av supporterne på ham.

Italiensk fotball forts.

Hellas Verona

En annen klubb med et ekstremt frynsete supporterer er Hellas Verona. «Brigate Gialloblu» er på samme måte som Lazio ekstremt langt til høyre, og har like mange skandaler på samvittigheten som Lazio. Å spille mot Hellas Verona og være mørk i huden vil høyst sannsynlig føre til piping, utskjelling og generelt en vanskelig kamp. Forfatteren Tim Parks har skrevet en bok som heter «A season with Verona», hvor han følger klubben gjennom et år. I motsetning til mange andre fotballbøker er Parks sin bok en fryktelig god sosialantropologisk studie: Han beskriver supporterer og forsøker i mindre grad å unnskyldte eller fordømme dem – han prøver heller å forklare. Hva gjør Hellas' sine supporterer mer rasistiske enn andre, hva ligger bak rasismen – og hvor reell er den? For som han skriver i epilogen: «Den 25. august 2001 debuterte den mørkhudete colombianske spilleren Johnnier Estainer Montano for Hellas Verona på Stadio Bentegodi. Han ble ønsket varmt velkommen av Curva Nord». Stikker politikken så dypt? Eller er det bare at resultatorienteringen er enda viktigere?

Livorno

Men la oss bevege oss til andre enden av skalaen. Til havnebyen Livorno i vakre Toscana. Ikke akkurat Toscanas perle, men en viktig havneby. Her har det vært flust av arbeidere, og det er ikke veldig rart at det var i denne byen at det italienske kommunistpartiet ble dannet. Derfor er det kanskje ikke så ekstremt rart at byens fotballag har kanskje verdens mest kjente kommunist-supportere. Supportere så beryktet at de til tider overgår klubben i berømmelse, for Livornos fotballklubb er ikke noe storlag – tvert i mot.

Livornos «Brigate Autonomo Livorno» (BAL) er stalinister, viser bannere til støtte for Stalin, Palestina og alt annet som er i nærheten av fargen rødt. Bannere med kyrilliske bokstaver er ingen sjeldenhet. Også her har spillerne blandet seg inn i det politiske. Livorno-fødte Cristiano Lucarelli tok en voldsom lønnsreduksjon fra Torino, gikk til Livorno og tok dem til Serie A (Italias øverste divisjon). Der feiret han målene med knyttet neve, som et bevis på sin egen kommunistiske overbevisning. Han betalte bussturer for BAL, og har åpent bekjent seg til kommunismen. I tillegg til å vise t-skjorter med bilde av Che Guevara etter mål. Selv om Lucarelli alltid har vært en av Italias beste målscorere har han få landskamper, og har aldri vært aktuell for noe storlag. Hans politiske overbevisning sies å være en del av grunnen.

Derbyer

Det finnes masse hete derbyer i Italia, og ikke alle er av typen lokalderbyer. Milan-Inter er f.eks en relativt fredelig affære, selv om de er byrivaler. Fiorentina-Juventus er et av Italias heteste oppgjør, men har ingenting med hverken politikk eller regioner å gjøre – her ligger det mer historiske årsaker bak. Men få land har i like stor grad «politiske derbyer» som Italia. Kamper som Lazio-Livorno fører nesten uten unntak til bråk, og til ekstreme ytringer fra begge sider. På den ene siden henges det opp hakekors, bilder av Mussolini og voldsomme utfall mot kommunister. På Livornos side synger man den Sovjetiske nasjonalsangen, vifter med sovjetiske flagg og viser bannere med bilde av Stalin.

Oppsummering

Gale fotballsupportere finnes overalt, og det er ekstremt viktig å understreke at selv om de nevnte supportergrupperingene innehar stor makt over klubbene – så betyr ikke det at alle supporterer av klubbene deler de ekstreme politiske meningene. Og selv om det har vært en del voldsepisoder på italienske tribuner de siste årene så har få av dem vært motivert politisk. Min teori er at det politiske ikke nødvendigvis er en viktig del av identiteten til personene i gruppene, men en viktig del av identiteten til gruppen. På den annen side er det for enkelt å avfeie det som uviktig tullball. Det er ingen drøm å være mørkhudet og spille mot Lazio, og å komme fra Israel for å spille mot Livorno vil føre til at Palestina-flagget kommer frem. Jeg ønsker også å poengtere at det er snakk om et mindretall, og at det stort sett er trygt – på alle måter – å gå på kamp i Italia. For selv om det finnes tullinger, så finnes det også kreative sjeler som kan skape liv og vakre visuelle effekter på tribunen.

Vegard Berget

Medlemsmøte mandag 9. juni

Mandag 9. Juni inviteres du til medlemsmøte i romberggt. 4 kl. 18.30. Vi får besøk av LABOs nye direktør som skal presentere seg og noen aktuelle prosjekter. Etterpå kommer Ragnar Kristensen fra Fortidsminneforeningen og holder et foredrag for oss og viser bilder fra lokale saker o.l.

Vel møtt!

Markering av miljødagen

Larvik Venstre markerer Verdens Miljødag på nærmeste lørdag, i år lørdag 7. Juni kl. 13.00 – 14.00.

Vi vil ha en stand på torget hvor vi deler ut miljøbrosjyrer, og vi deler ut Larvik Venstres miljøpris. Vi håper at så mange som mulig har anledning til å komme på torget denne dagen så vi får markert Venstre som et miljøparti!

Olsokstevnet

29. juli er det igjen tid for Larvik Venstres tradisjonelle Olsokstevne som vi vil arrangere på Hedrum Bygdetun. Invitasjon vil bli sendt ut i juli.

Bidrag

Ønsker du å bidra med noe i Larvik Venstre? All hjelp er velkommen, og dersom du ønsker å bidra i f.eks. radiograppa, med artikler til "Inn fra Venstre" eller ønsker å stå på stands så ta kontakt med leder.

Larvik Venstre ønsker alle sine medlemmer en riktig god sommer!

Kontaktinformasjon

Per Einar Forberg
Bakken
3295 Helgeroa

33 17 98 30
93 22 19 30

forberg@venstre.no

